

Peter Morén - Tårar i spåren

Texterna handlar således mycket om Sverige nu och då, ett Dalarna som han lämnade för 14 år sedan, men som han tänker mer på i dag än han gjorde då. Det handlar om den hisnande tekniska utvecklingen och hur den påverkar oss, minnen av ett Sverige han aldrig personligen upplevt, referenser till dåtida poeter som Dan Andersson och mer samtida motsvarigheter. I spåren av tåren skrevs snabbt, men täcker in mycket. Det är som om låtarna kom till i en sorts ketchupeffekt, där det fanns ett uppdämt behov som upphovsmannen själv knappt varit medveten om. Den känns som verket av en låtskrivare som njutit av att skriva poplåtar på engelska, men har en längtan till att uttrycka sig på ett modersmål och kanske återanknyta bekantskapen med killen som tänkte bli bibliotekarie men blev indiepopstjärna. Samtidigt är musiken melodisk, arrangemangen äventyrliga och känslan av amerikansk soul, och i viss mån jamaicansk reggae, de viktigaste gemensamma nämnarna för spel och ljudbild. **Var det någon gång utan plattans tillkomst som du fick kalla fötter och tänkte "vad gör jag egentligen?"** – Ja, det var det nog flera gånger, faktiskt. Just undran om jag ger bort för mycket. Hur kommer det att kännas om folk tycker att det är pissdåligt? Man är ute på lite farligt vatten om man lämnar tryggheten i det uttryck man haft sedan tidigare. Samtidigt var det skönt att jag då kunde gå tillbaka och inse att det finns något i den här skivan som skulle kunna vara jag när jag var väldigt liten. Så på ett sätt kan jag säga att jag hittat mig själv igen. Jag har ju varit allt däremellan också, alla erfarenheter är en del av en, men under plattans tillkomst har jag bearbetat saker och det gör att det känns mer "helt". Dessutom har jag precis förlovat mig, efter det. "Nu kan vi bli vuxna", liksom, skrattar Peter och ger intryck av att vara en man som är nöjd med var han befinner sig i livet just nu. Han tror till och med att han är modigare i livet generellt. – Ja, processen att våga göra den har bidragit. Det är något som successivt kommer med ålder och erfarenhet av musik. Att våga säga vad man tycker och stå för det. Sedan är det häftigt att parallellt ha ett band som Peter Bjorn And John, där olika viljor tillåts clasha och där vi har olika smak, utifrån vilket vi hittar och bygger något gemensamt. Men det känns som om jag behöver något eget också. **Många målar upp en idyllisk bild av ett Sverige som kanske inte finns längre, medan dina texter skildrar en kluvenhet?** – Det finns inget okomplicerat, ens med nostalgi kring sitt eget land. Jag kommer från en liten by i Dalarna och jag trivdes inte där i tonåren. Spelade man inte hockey så passade man inte in. Det fanns ingen plats för det jag var intresserad av. Men om man tänker på Sverige så är det ju landsbygden och naturen som känns positiv. Det är inte på grund av Skånegatan i Stockholm som jag vill bo i Sverige. Jag tycker överlag att livet framstår alltmer kluvet och dubbelt med åren – och det är intressant.